

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, članica vijeća, te sudske savjetnice Maje Novosel, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja S. k. d. d. d.d., Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š. iz Z., zastupanog po punomoćnici odvjetnici S. D. iz Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 9. srpnja 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/20-01/86, urbroj: 401-01/10-20-4 od 19. veljače 2020.

II. Nalaže se tužitelju zainteresiranoj osobi naknaditi trošak upravnog spora u iznosu od 2.500,00 kn.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika poništeno je rješenje trgovačkog društva S. k. d. d. d.d., broj: P-7/20-2/AK od 16. siječnja 2020., te odobreno H. Š. pravo na pristup podatku o nazivu odvjetnika i odvjetničkih društava te iznosima pojedinačnih isplata po odvjetniku i odvjetničkom društvu u 2019. godini i naloženo navedenom trgovačkom društvu da postupi u skladu izreke rješenja.

Tužitelj se u tužbi protiv pobijanog rješenja tuženika poziva na odredbu članka 5., 15. i 16. Zakona o pravu na pristup informacijama i odredbe Zakona o zaštiti tajnosti podataka, Pravilnika o poslovnoj tajni, te Opću uredbu o zaštiti podataka. Ističe da je u provedenom postupku testa razmjernosti i javnog interesa utvrđeno da bi davanje tražene informacije činilo povredu poslovne tajne određenu i zaštićenu internim aktima i važećim propisima RH, te da bi neopravdano davanje uvida u osobne podatke predstavljalo povredu odredaba o zaštiti osobnih podataka fizičkih osoba koje tužitelj u svom poslovanju prikuplja i obrađuje jer se takvi osobni podaci smatraju povjerljivim podacima. Informacija koju podnositelj zahtijeva predstavljala bi poslovnu tajnu tužitelja odnosno informaciju o knjigovodstvenom stanju financijskog i materijalnog poslovanja, koja nije namijenjena javnosti. Podatke koji su namijenjeni javnosti tužitelj objavljuje na službenim stranicama u formi godišnjeg financijskog izvještaja, stoga su informacije o financijskom poslovanju tužitelja kao tijela javne vlasti podnositelji zahtjeva javno dostupne u onoj mjeri i na način predviđen člankom 10. stavak 1. točka 4. Zakona. Tužitelj je pravna osoba osnovana 1997. čiji je osnivač bila Republika Hrvatska. Poziva se na očitovanje Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa od 11. siječnja 2018. i mišljenja Ministarstva gospodarstva RH od 26. veljače 2012. i 13.

lipnja 2016., pa je stoga vlasnička struktura na koju se poziva tuženik i relevantna. Sudska praksa na koju se tuženik poziva da se i u slučaju banke kao tijela javne vlasti radi o raspolaganju javnim sredstvima nije od primjene na konkretan slučaj, jer tužitelj nije kreditna institucija. Za razliku od državnih tijela koja se financiraju sredstvima iz državnog proračuna i istima raspoložu tužitelj se isključivo financira iz vlastite poslovne djelatnosti tj. nije korisnik sredstava iz državnog proračuna (javnog novca) pa se slijedom navedenog usluge koje bi tužitelju pružala odvjetnička društva/odvjetnički uredi/odvjetnici ne financiraju iz državnog proračuna, ne mogu smatrati javnim novcem, a osobito u mjeri u kojoj bi podnositelji zahtjeva imali uvid u poslovanje tužitelja u većoj mjeri od one koja je već dostupna javnosti. Predlaže da Sud uvaži žalbu i poništi rješenje tuženika.

U odgovoru na tužbu tuženik ostaje kod navoda osporenog rješenja iz razloga navedenih u obrazloženju rješenja. Navodi da je očitovanje Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa i mišljenje Ministarstva gospodarstva (prema kojem tužitelj nije obveznik primjene Zakona o javnoj nabavi) nisu relevantni za ovaj postupak. Sama činjenica da je tužitelj dužan objavljivati godišnja financijska izvješća u smislu članka 10. Zakona o pravu na pristup informacijama ne znači da sve ostale informacije predstavljaju informacije koje nisu namijenjene javnosti kako to pogrešno smatra tužitelj. Nejasno je pozivanje tužitelja da je vlasnička struktura na koju se poziva tuženik i relevantna s obzirom na to da se tuženik pozvao na podatke koje je objavio tužitelj na svojim internetskim stranicama. Tuženik nije niti naveo da je RH većinski vlasnik tužitelja, a tužitelj je nesporno tijelo javne vlasti u smislu članka 5. stavak 1. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama, bez obzira je li RH većinski vlasnik, ili financijska agencija (čiji je osnivač Republike Hrvatska). S obzirom na to da se u konkretnom slučaju radi o raspolaganju javnim sredstvima u smislu članka 16. stavka 3. Zakona neodlučno je pozivanje tužitelja na Pravilnik o poslovnoj tajni te na Opću uredbu o zaštiti podataka. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju, koji se na iste nije posebno očitovao.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon time što je poništio rješenje tužitelja i odobrio zainteresiranoj osobi pravo na pristup zatraženim informacijama opisanim točkom II. izreke toga rješenja, pri čemu je za svoju odluku dao argumentirano obrazložene razloge, utemeljene na podacima spisa predmeta i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Prvostupanjsko tijelo je zahtjev zainteresirane osobe za pristup informacijama o ukupnim isplatama svim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima tijekom 2019., po pojedinim društvima/uredima/odvjetnicima, nakon provedenog testa razmjernosti i javnog interesa, odbilo pozivom na odredbu članka 15. stavak 2. točka 2. i točka 4., a u vezi članka 16. stavak 2. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj: 25/13. i 85/15., dalje: Zakon) s obrazloženjem da ti podaci sukladno Pravilniku o poslovnoj tajni od svibnja 2018. predstavljaju poslovnu tajnu određenu i zaštićenu internim aktima i važećim propisima RH, kao i da bi neopravdano davanje uvida u osobne podatke predstavljalo povredu odredaba o zaštiti osobnih podataka fizičkih osoba koje tužitelj u svom poslovanju prikuplja i obrađuje jer se takvi osobni podaci smatraju povjerljivim podacima.

Odluku kojom je poništio rješenje prvostupanjskog tijela i odobrio pristup traženoj informaciji u cijelosti temeljem odredbe članka 16. stavak 3. navedenog Zakona, tuženik obrazlaže da se radi o potrošnji sredstava tijela javne vlasti, što predstavlja raspolaganje javnim sredstvima u smislu navedene odredbe Zakona, kao i da informacije o isplatama

odvjetnicima ne predstavljaju proizvodnu tajnu niti rezultate istraživačkog ili konstrukcijskog rada, a niti predstavljaju druge informacije zbog čijeg bi priopćavanja trećim osobama mogle nastupiti štetne posljedice. u smislu odredbe članka 19. stavak 1. Zakona o zaštiti tajnosti podataka („Narodne novine“, broj: 108/96.).

Tužitelj u tužbi osporava da se radi o informacijama koje predstavljaju raspolaganje javnim sredstvima, već predstavljaju informaciju o knjigovodstvenom stanju financijskog i materijalnog poslovanja tužitelja koja nije namijenjena javnosti, odnosno radi se o podacima o poslovanju sukladno Pravilniku o poslovnoj tajni, te se odnosi na osobne podatke zaštićene Općom uredbom o zaštiti podataka – Uredba (EU) 2016/679.

Imajući u vidu sadržaj zahtjeva zainteresirane osobe, kao i podatke spisa predmeta, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. Naime, pravilno tuženik zaključuje, a što tužitelj niti ne osporava, da tužitelj spada u krug tijela javne vlasti iz odredbe članka 5. točke 2. Zakona, čiji je osnivač Republika Hrvatska, zbog čega je pravilnim tumačenjem odredbe članka 16. stavak 3. istog Zakona osnovano zaključio da se u konkretnom slučaju radi o informaciji koja se odnosi na trošenje financijskih sredstava tužitelja, a što posljedično znači da iste moraju biti dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. Već sama činjenica da korisnik traži informacije koje se odnose na potrošnju financijskih sredstava tijela javne vlasti ukazuje na postojanje javnog interesa za omogućavanjem pristupa navedenim informacijama, pa i prema mišljenju ovoga Suda, pogrešno zaključuje tužitelj da obveza objavljivanja godišnjeg financijskog izvješća u smislu odredbe članka 10. stavak 1. točke 4. Zakona znači da ostale informacije, konkretno tražena informacija, nije informacija namijenjena javnosti. Pri tome ovaj Sud ukazuje tužitelju na izričitu odredbu članka 18. stavak 4. Zakona, prema kojoj podnositelj zahtjeva nije obvezan navesti razloge zbog kojih traži pristup informaciji, pa za predmetnu stvar nisu odlučni razlozi zbog kojih podnositelj informacije traži predmetnu informaciju. Osnivač tužitelja je Republika Hrvatska, temeljni kapital financiran je 100% domaćim kapitalom, dakle radi se o tijelu javne vlasti, pa imajući u vidu djelatnost tijela javne vlasti zbog koje je i osnovano, zbog čega i postoji visoka razina interesa javnosti za uvid u njihov rad i financijsko poslovanje, prigovor o naknadnoj promjeni vlasničke strukture tužitelja nije od utjecaja na drugačiju odluku. Ovo osobito imajući u vidu da je Republika Hrvatska i dalje vlasnik u dijelu 39,15%, u kom omjeru je i CERP, a većinski vlasnik je Financijska agencija (56,62%) koja je u državnom vlasništvu, te činjenicu da je do promjene vlasničke strukture (2018.) tužitelj dobivao sredstva iz državnog proračuna radi dokapitalizacije društva (npr. Odluka Vlade RH iz 2016.), pa su neosnovani paušalni prigovori da ne raspolaže javnim sredstvima. Sud ističe da je teret dokazivanja na tužitelju, a da tuženik nije u zakonskoj obvezi utvrđivati u postupku da se ne radi o potrošnji javnih sredstava, u potpunosti ili djelomično, pa paušalni prigovori u ovom pravcu nisu od utjecaja na drugačiju odluku.

Nadalje, odredbom članka 5. točkom 3. Zakona jasno je definiran pojam „informacije“, pa neosnovano tužitelj osporava da bi zatražena informacija bila informacija u smislu navedenog Zakona. Pravilno se tuženik poziva na dugogodišnju ustaljenu praksu ovoga Suda prema kojoj informacija o isplatama odvjetnicima ne predstavlja poslovnu tajnu (npr. UsII-489/18 i dr.), a niti je predmetna informacija obuhvaćena člankom 4. Pravilnika o poslovnoj tajni na koji se poziva tužitelj, niti predstavlja poslovnu tajnu obuhvaćenu u članku 19. stavak 1. Zakona o zaštiti tajnosti podataka („Narodne novine“, broj: 108/96.), na što ispravno ukazuje i tuženik. Nadalje, u konkretnom slučaju nema povrede odredaba Opće uredbe o zaštiti podataka jer su nazivi odvjetničkih društava/ureda, odnosno imena odvjetnika javno objavljena i registrirana za obavljanje profesionalne djelatnosti zastupanja radi pružanja

pravne pomoći fizičkim i pravnim osobama, dakle radi se o nazivima i imenima koja se koriste u obavljanju profesionalne djelatnosti i koja su kao takva obuhvaćena predmetnom informacijom pa neosnovano tužitelj zaključuje da bi pružanjem ovakve informacije došlo do povrede zaštite njihovih osobnih podataka.

Također, za drugačiju odluku u ovoj upravnoj stvari nije od utjecaja upiranje na očitovanje Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa kojim se odlučivalo o članovima uprave trgovačkog društva u smislu za taj postupak mjerodavne odredbe članka 3. stavak 1. podstavak 41. Zakona o sprječavanju sukoba interesa („Narodne novine“, broj: 26/11., 12/12., 126/12., 48/13. i 57/15.), a niti mišljenja Ministarstva gospodarstva RH kojim je za to nadležno tijelo dalo svoje tumačenje je li tužitelj obveznik primjene Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“, broj: 90/11.), dok su u predmetnoj stvari u primjeni mjerodavne odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama.

Kako je dakle osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge obrazložene u smislu članka 98. stavak 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09.), to ovaj Sud nije našao osnove osporeno rješenje ocijeniti nezakonitim. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drugačije rješenje ove stvari.

Odluka o troškovima upravnog spora zainteresiranoj osobi, koji se sastoje od sastava odgovora na tužbu po punomoćniku u zatraženom iznosu od 2.500,00 kn donesena je temeljem odredbe članka 79. stavak 1. i 4. Zakona o upravnim sporovima.

Slijedom izloženog, ovaj Sud je, temeljem odredbe članka 57. stavak 1. i članka 79. stavak 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci presude.

U Zagrebu 9. srpnja 2020.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović, v.r.